

Pasen

Pasen is het belangrijkste feest van de Kerk. Het gaat om het leven en niet om de dood. Toch eisen de dood, het lijden en het verdriet ongewild een belangrijke plaats op in ons leven. Als mensen, die willen leven, kunnen we dat niet ontkennen. In Linden is dat in de afgelopen periode duidelijk geworden.

We moesten afscheid nemen van drie mensen uit het dorp, die ons aan het hart gingen, ieder op hun eigen manier en ook voor ieder verschillend. Verdriet is eenzaam; medemensen kunnen het niet wegnemen hoogstens proberen het draaglijker te maken. Verdriet laat zien dat we kwetsbaar zijn en als mensen moeten we proberen er iets tegenover zetten, wat ons weer krachtiger maakt. Trots, dankbaarheid en vooral vertrouwen, geloof, hoop of iets om voor te gaan. De gemeenschappen waar je deel van uit maakt, je gezin en familie, of ruimer gezien vrienden, buurt en dorpsgemeenschap spelen daarbij een belangrijke rol: het gevoel erbij te horen en er toe te doen is van niet te onderschatten betekenis.

In groter verband gebeurt eigenlijk hetzelfde. Onze wereld is heel groot –misschien wel te groot- geworden door alle informatie die over ons wordt uitgestort: rampen, oorlogen, geweld en politieke crisissen met bijbehorende denkbeelden van mensen over de oorzaken van alle onheil. We maken ons zorgen, voelen ons kwetsbaar en gaan in de verdediging. Het is best moeilijk overeind te blijven en een kompaste vinden om koers te houden, om vertrouwen te hebben, geloof of hoop. Je voelt je soms machteloos en in die toestand krijg je van de onheilsprofeten oplossingen aangereikt, die verdacht veel op onzin lijken. Soms geloof je je oren niet, maar constateer je dat toch heel veel mensen er wél in geloven. Zijn dat allemaal lichtgelovige opportunisten, baantjesjagers en ontspoorde (“geradicaliseerde”) strijders voor de “goede zaak”? Of zijn we zelf de weg kwijt?

Het verhaal van Pasen gaat daar ook over. Het lijdensverhaal gaat over slachtoffers van jaloezie, macht, onrecht, onbegrip, afrekening. Daartegenover staan barmhartigheid, mededogen, hulp, gemeenschapszin, geborgenheid, bereidheid te delen in geluk en goed, oog hebben voor nood en verdriet. We noemen het de ‘zachte krachten, die op Paasmorgen de overhand krijgen. Als we Pasen vieren dan ontkennen we niet dat er dood en verdriet is maar voelen we ons verbonden met de zachte krachten. We geloven of hopen dat die krachtig genoeg zijn om ons echt in leven te houden. Is dat ons kompas?

JvdB